

Meiu Münt

Kuidas saada heaks

kuidas kirjutada luuletust
kuidas saavutada head vormi ja õnnetunnet
kuidas ennast ära tappa
kuidas ennast kiiresti ja valutult ära tappa
kuidas vabaneda kõhurasvast jäädavalt
kuidas mitte vihata oma meest
kuidas saada heaks
kuidas pakki saata
kuidas kedagi viisakalt perse saata
kuidas saada päästjaks
kuidas saada päästetuks
kuidas joonistada kassi

Nii palju küsimusi... Nii palju nii olulisi küsimusi!

„Kuidas siis läinud on vahepeal? Te näete väga hea välja, puhanud!”

See oli muidugi sulaselge vale, ma ei näinud hea välja, silmaalused olid liigest magamisest ja öisest nutmisest paistes, ja puhanud tunnet polnud ka mitte sugugi.

Psühholoogi liigutus tugitooli suunas oli liiga sujuv, naeratus liiga soe, hääl liiga nunnutav, kogu ta olek oli kuidagi ärritavalt leebe, lausa püdel oma püüdlikus pehmuses.

„Ma nägin imelikku unenägu. Tegelikult kahte imelikku unenägu.”

„Nii, ma kuulan,” naeratas psühholoog.

Kabinetis oli lauake, kaks tugitooli, arvutilaud ja selle taga suur sinine istumispaal. Kujutasin ette, kuidas psühholoog sellel pallil istub, oma kena ümariku tagumikuga pallil kergelt pörgatab ja kirjutab: madal enesehinnang, probleemitsemine, käesolevalt kaine, madal enesehinnang, probleemitsemine, käesolevalt kaine. Lauakesel oli karp salvrätikutega, lõhnastatud roosa kunstorhidee ja seina peal suurte seieritega kell, mis oli niimoodi kavalalt sätitud, et kella nägi ainult psühholoog. Vaibake jalgade all oli pehme ja puhas. Surusin varbad vaipa, oo, kas tõesti *memory* vahuga immutatud...

„Ma räägin siis. Ma nägin sellist unenägu, et tahtsime ühe tüübiga seksima hakata, no ma ei ütle teile tema nime, onju, ja ta oli juba oma riista poolenisti minu sisse pistnud, aga siis juhtus midagi, miski segas meid, ja tema peenis murdus pooleks, see osa, mis minu sees oli, jäigi sinna ja teine pool jäi siis tema külge – ühesõnaga mingi segane värk, anatoomilisest ja meditsiinilisest vaatepunktist ka üsna keeruline juhtum... Aga see pooleks murdunud peenis oli nagu viiner või sardell, seest selline roosa ja poolpehme. Verd ega midagi ei olnud. Tal polnud vist valus ka, lihtsalt riist oli poolik. Mõtlesime, et

mis siis nüüd teha, aga kuidagi nagu kiire oli järsku mõlemal ja leidsime, et no vaatame ja mõtleme homme, või kunagi, kui rohkem aega ja sobivam moment on. No ja nii ta jäigi siis, minu sisse pool tema peenist ja tema külge siis see teine pool. Ja nii ta minema läkski oma pooliku tilliga ja mina jäin mingis vastikus poolerutatud olekus maha. Erutus läks üle, mõni aeg oli kuidagi ebamugav olla, segas nagu miski, ajas nihelema, ja seda asja sealt kuidagi kätte ka ei saanud. Ega ma ei proovinudki seda kätte saada, ma lihtsalt teadsin, et ei saa, pole nagu mõtet ennast traumeerima ja urgitsema hakata. Et siis peaks vist arsti juurde minema või midagi... Et las ta siis olla, väga nagu ei sega ka elu. Hiljem ei pannud enam väga tähele, et seal midagi oli, ilmselt harjusin ära. Ja siis oli vahepeal nagu sada aastat mööda läinud, aga ses osas polnud midagi muutunud, kumbki oli elanud oma elu selle oma tillipoolikuga, nagu oli osanud, ja polnud aega olnud kokku saada ja seda asja arutada... et mis siis nii saab... Ju siis polnud nii oluline ka, vahel tuli meelde, aga üldiselt ei häirinud, lasi elada küll.”

Psühholoog vahtis mulle otsa ega öelnud midagi. No ütle siis – et mida see unenägu siis nagu sümboliseerib või nii? Kas näiteks katkenud suhteid, lahendamata jäänud intiimsuhte probleeme, võimetust minevikust lahti lasta, seksuaalset rahuldamatust... Ei pea just eriline Freud olema, et sellest aru saada, on ju.

„Ega ta halb mees ei olnud – kahtlemata väga töökas, samas ka romantiline ja õrn – saatis mulle iga päev sms-iga oma kirjutatud luuletusi. Alguses, kui ta neid luuletusi saatma hakkas, iga päev ikka mitu tükki, ma mõtlesin, et äkki on mingi maniakk, natuke nagu kõhedaks võttis. Aga vist lihtsalt armunud oli. Lõpuks ma täitsa ootasin neid luuletusi juba. Luuletused olid kohmakad ja naiivsed, naeruväärselt lihtsameelsed – aga ma ei naernud kunagi nende üle, või no natuke naersin ka, sest need olid tõesti tobedad, aga mulle tundus, et need on kirjutatud südamest ja minusse on tõesti arnutud. Ma oleks tahtnud pigem nutta, ulguda, nii abitult armunud inimese kirjutatud olid need luuletused. Mul paar tükki on sõnumites alles, ma otsin üles, hoian mälestuseks. Tegelikult on kõik vist alles, ei raatsi ära kustutada. No näiteks:

*oled minu hinge ööbik
kuu hõbevalgus varje heidab
sinuga koos uinuda öös
mu armastuse kaunis lill*

Tegelikult täitsa hästi kirjutatud, kui nüüd mõtlema hakata... Jah, täitsa hästi ikka kirjutas. Väga hästi kohe! Eriti ilus on see:

*Su huuled on nagu jõhvikad talvel
valge külma lume all
neid suudelda ma tahan veel
veel ja veel”*

Tundsin, kuidas kurbus ilma igasuguse ettehoiatuseeta kõri pigistama hakkas. Rullisin veel natuke edasi-tagasi neid luuletusi, sõnumeid, aga rohkem siiski ette lugema ei hakanud. Psühholoog nagu ootas veel vist lisa, aga ma panin telefoni kinni.

„Need olid tõesti päris ilusad ju. Aga siis ta ei olnud ju ikka lihtsalt mingi üks tüüp?”

„No päris suvakas ei olnud jah... Meil oli ikka mingi värk või tunded või miskit.”

„Ja et siis naersid tema üle?”

„Ei naernud. Ma ju ütlesin, et ma ei naernud. Mis seal naljakat on, kui on armastus või armumine. Pigem on see ikka traagiline, võta ükskõik mis otsast. Ma ei tea küll ühtegi mittetraagilist armastuslugu, ei enda, ei kellegi teise oma. Või kui mitte just lausa traagilist, siis dramaatilist igal juhul. Või kui mitte päris dramaatilist, mis kõlab ka natuke liiga teatraalselt, siis vähemalt piinlikkust, häbi ja alandust tekitavat küll, seda lõppkokkuvõttes igal juhul. Ja siis ju ongi draama ja tragöödia. Või heal juhul tragikomöödia. Võib-olla keegi teab mingit muud laadi armastuslugusid ka, mina igatahes ei tea. Mis ei tähenda, et neid üldse olla ei võiks. Kuskil kellelgi kindlasti on kõik lõpuni hästi ka. Ma loodan.

Nojah, iga jumala kord, kui ta külla tuli, tõi ta mulle lilli, kordagi ei tulnud ilma lilledeta, põhiliselt kinkis roose, erinevat värvi roose, kõige rohkem vist küll roosasid, ütles, et ma olevat nagu puhkev inglise roos... Milline möga, aga ilus kuulda siiski. Ta sõna otseses mõttes lausa roomas põlvili mu ees, päriselt ka. Ja isegi tutvus mu emaga, no teisiti polnud see mõeldavgi, kui ta mul külas käis... kohvi joomas ja juttu ajamas, see tähendab keppimas. No eks ta siis keppis üheks päevaks omal isu täis ja oligi lugu läbi. Ta lihtsalt ei tulnud ükspäev enam. Ei võtnud telefoni. Ei vastanud sõnumitele. Teeskles surnut. Ma vist olin olnud liiga lahke... Või oli asi ka selles, et ma läksin liiale antidepressantide ja alkoholi segamisega. Kunagi hiljem, ma ütlesin talle ka, et, tead, sa oled lihtsalt üks uskumatult munn kuju, sa teadsid ju küll, et ma võtsin antidepressante, ma olin haige, mul oli depressioon, ja lisaks sellele olin ma iga viimane kui kord lihtsalt rohkem või vähem purjus, kui ma sinuga magasin. Sa isegi ei meeldinud mulle eriti, mul lihtsalt katus sõitis tol ajal – jah, nii ütlesin ma talle. Ma tahtsin teda solvata nii palju ja räigelt kui võimalik, ja sellepärast otsustasin rääkida tõtt ja ainult tõtt. Ma sõimasin tal näo täis, nagu oskasin, loopisin sõnu ja asju vastu seina ja põrandat, nii et killud taga, tema lihtsalt kuulas, mitte ühtegi sõna ei öelnud. Ma tahtsin kogu süü ja vastutuse nassu läinud armastuse pärast tema peale lükata. Et näe, misuke siga sa ikka oled, kasutasid ära haiget ja purjus naist! Muidugi ta solvus, süütunde kohta ei oska öelda, aga mina ei tundnud peale selliste lausete väljakarjumist end küll paremini. Pigem vastupidi. Kahetsesin oma sõnu. Aga noh, mis öeldud, see öeldud, tagasi võtta ei saa. Sest loomulikult ei rääkinud ma tõtt. Muidugi polnud see lugu nii mustvalge, et tema oli siga ja mina kogu aeg purjus... Või oligi just täpselt nii mustvalge, nagu välja paistis. Mine sa võta kinni. Inimestest on raske aru saada. Ja enamasti ongi kõik palju lihtsam ja üheplaanilisem, kui ette kujutada. Ma ikkagi armastasin teda omamoodi, aga jah... mis seal enam vahet, vana asi ka juba...”

„Mismoodi omamoodi?”

Kehitasin õlgu:

„Kuidagi teistmoodi tunne oli temaga.”

Psühholoog vahtis mulle uurivalt otsa, ootas, et ma midagi veel ütleks, täpsustaks seda teistmoodi tunnet, aga ma ei osanud, pigem ei tahtnud enam midagi lisada, see jutt hakkas mind tüütama, ja siis ei küsinud ka tema rohkem midagi, vaid kritseldas midagi oma paberitesse. Võib-olla proovis joonistada kassi. Päästja oli ta enda arust nangunii, aga kassi ikka igaüks juba joonistada ei oska – ilmselgelt on lihtsam kedagi päästa, mõtlesin ma kurjalt.

„Madal enesehinnang, probleemitsemine, käesolevalt kaine,” kirjutas psühholoog.

„Mine perse,” mõtlesin mina. Ma oskan väga hästi tagurpidi kirja lugeda, igasugused kraaksjalad dešifreerin ka ära, on kohe selline eriline anne. Ja ta isegi ei üritanud kirja pandut minu eest varjata, pani lihtsalt paberilehed lauale. Joonistatud kassi ei paistnud siiski kuskilt, ju siis ikka liiga keeruline...

Mul tuli meelde üks psühhiaater, kelle juures käisin, kui olin 20-aastane. Joo vähem ja seksi rohkem – see oli tema nõuanne, kui ma rääkisin, et ma ei taha enam elada. Muidugi ma ei seksinud rohkem,

ma ei seksinud üldse, aga jooma õppisin tasapisi küll. Ma polnud 20. eluaastaks kunagi kordagi purjuski olnud, kui mulle selline tarkus näkku löödi.

Ma nägin seda kõhna krõhvat mõned päevad tagasi toidupoes, vahtis külma kalapilguga valmistoiduleti ääres salateid ja sooja toitu. Ja mina vahtisin mingi toiduriulinurga tagant teda. Kuigi aastakümneid oli mööda läinud, ma tundsin ta alati kohe ära, seda nägu juba ei unusta. Kas tema on oma elus ikka piisavalt palju seksinud, ja seda muidugi igati rahuldustpakuval moel, mõtlesin ma iga kord, kui ma teda linnas juhuslikult kuskil möödaminnes kohtasin. Ja leidsin iga kord, et ei, mitte mingil juhul ei – ta ei olnud kunagi seda nägu, et oleks olnud piisavalt ja et oleks olnud rahul.

„No ja teine unenägu?” küsis psühholoog lõpuks.

„Teine unenägu oli tõsisem. Mul olid ärgates pisarad silmas. Ma vist nutsin terve öö. Praegugi silmad paistes. Näed, siit see silm eriti, vist magasin ka kuidagi, nägu padjas. Ma nägin unes, et ma sain oma hõbelusika tagasi! Selle hõbelusika, mille see molkus ära varastas ja viina vastu vahetas.”

„Kes see molkus oli? Kas see su kasuisa?”

„Mis kasuisa? Mingit kasu tast nüüd küll ei olnud,” tundsin, kuidas ärritus minu sees järsku plahvatas ja ma näost üleni punaseks läksin. Nagu Pavlovi koer, tõesti...

„Võõrasisa?” proovis psühholoog sõna ja tähendust veidi ümber mängida.

„Võtaks selle sõna „isa” sealt üldse ära, jääb alles „võõras”, nii on kõige täpsem.” Tundsin, kuidas masendus ja viha, millega ma ei osanud hakkama saada, otsekui tume hall pilv mu peale vajus, aga ma jätkasin, unenägu oli vaja välja rääkida.

„Vanasti kingiti lapsukestele hõbelusikaid, et neil elus ikka õnne oleks. Ma ei teagi, kas tänapäeval see komme alles veel on. Vast on ikka. Minu õnnelusikas oli mu emaema kingitus. Sel lusikal oli imeilus graveeritud saba, millel looklesid juugendlikud oksad ja lehed ja lillede õied – seal oli kirjas tõeline muinasjutt – muinasjutt suurest õnnest ja truust armastusest ja kõigest heast, mis mulle elus osaks pidi saama. Ja siis see tüüp varastas selle kõik lihtsalt ära! Ma mäletan, kuidas me ükskord emaga rõdu pealt talle järele vaatasime – ta läks pika sammu ja sirge seljaga. Ja taga perse peal püksitaskus oli tal minu võlulusikas... Ma arvan, et see oligi see kord, kui ta oli käinud minu kapis tuhnimas, ja isegi mu uued aluspüksid, välismaa omad, sellised neonvärviliste lilledega, oli ta ära varastanud. Ma ei saanudki neid kanda. Ja välismaa šampooni, mis oli nagu ime – pärilmuttervalge paks vedelik, saad aru – pärilmutter!, ja mis lõhnas nii magusalt, lausa joovastavalt, see lõhnas nii nagu ei miski muu maailmas –, ma ei raatsinud sellega kordagi oma juukseid pesta, ainult vahetevahel klõpsasin korgi lahti ja nuusutasin – nii lõhnas vabadus, luksus, õnnelik homme ja kõigi soovide täitumine. Ma jäin kõigest ilma tol päeval, kui see elukas läks laial sammul mööda teed, minu šampooni, aluspükste ja hõbelusikaga taskus.”

Psühholoog muigas. Kurat, kas ta tõesti muigas!? Arvas, et ma tuln siia nalja tegema või? Mina siin avan oma hinge, ja tema, raisk, muigab.

„Oleks ikka kohe pidanud terve pudelitäie korraga endale pähe valama, nii kui selle šampooni sünnipäevakingituseks sain, siis oleks võib-olla ikka õnnelikuks saanud.”

Psühholoog vaatas mind, muie ta näolt oli kadunud, ta pani pastaka lauale. Noh, polegi siis rohkem midagi kirja panna või? Nüüd mõjus ta uuriv pilk veidi murelikult, kulmude vahele oli isegi väike kortsuke tekkinud.

Ta küsis midagi. Ma ei pannud tähele, mida ta küsis – mul oli oma jutt pooleli.

„Tagasi sain ma oma lusika nii: ma olin unes justkui oma lapsepõlvkodus ja järsku olid ukse taga mamma, vanaema ja kuninganna – Tema Majesteet Elizabeth II. Kuningannal olid valged kindad käes, ta võttis oma käekotist minu hõbelusika, andis selle mu vanaemale, see omakorda mu vanavanaemale.

„Ära nuta, siin on su hõbelusikas, me saime selle tagasi.”

Vanaema ja mamma olid noored, nad olid nagu oma noorepõlve fotodelt maha astunud. Vanaema oli selline nagu oma pulmapildi peal, valges kleidis ja looriga, tal oli kaval naeratus suunurgas ja mamma oli nagu fotolt aastast 1914, enne papa sõtta minekut. Mammal oli pikk tumehall kleit, juuksed üles pandud, nagu tolleaegne mood oli, ja tema selja taga seisis väike tüdruk, suur närtsima hakkavatest niidu- ja metsalilledest pärg peas.

„Tema on Nedo,” ütles mamma. „Ta nii tahtis kaasa tulla ja sind ikka lõpuks näha. Temast pidi saama sinu tütar, aga nüüd on liiga hilja. Ta jääbki sündimata.”

Nedo vaatas mind oma suurte tõsiste lapsesilmadega ja astus sammu tagasi. Raske lillepärg vajus ta silmadele ja ta pööras pea ära. Ma ei mäleta, mis värvi ta silmad olid... Kas pruunid või rohelised, hallid või sinised?

„Me saime selle lusika ikka lõpuks kätte. Me kõik otsisime – Ann, Leno, Liiso, Marie, Elfriede ja isegi mõisa ümmardaja Marri tuli lõpuks appi. Aga on juba liiga hilja,” kordas mamma.

„Mul on väga kahju,” ütles mamma uuesti ja paitas käega üle mu kõhu. Siis ulatas ta mulle minu hõbelusika, minu õnnelusika. Siis pöördusid kõik nukralt pead raputades ümber ja läksid värava poole.

Liiga hilja... Kahju. Liiga hilja...

„Kas te sisse ei tulegi, teil pikk tee selja taga. Võite ju ööseks ka jääda. Kuhu te nüüd lähete niimoodi vastu õhtut? Ma tahan midagi küsida, mul on nii palju küsida...” ahastasin mina.

Aga nad ei kuulnudki mind enam, vanaema pani värava kinni ja nad sammusid mööda vaikset ja tühja äärelinnatänavat läbi puuvõrade helehallide varjude aina edasi.

Ma hüüdsin: „Nedo, oota! Mamma... Oodake mind ka, ma tulen ka!”

Aga keegi neist ei vaadanud tagasi ega aeglustanud sammu. Ma tundsin, kuidas kogu mu keha hakkas aegamisi ja tuimalt pigistama lahkumisvalu ja lein.

Kas ma ikka hüüdsingi neid?

Ju nad pidid rongi peale minema, mõtlesin veel. Kas nad ikka jõudsid? Paluperas lähuvad maha ja sealt on veel hulk kilomeetreid kõndida Rõngu poole. Küllap nad jõudsid, sest tagasi nad ei tulnud. Ma tundsin muret, et nad jäävad pimedale kätte ja kuidas nad seal öösel mööda maanteed lähuvad – kahel pool teed tühjad põllud. Nedo on nii väike ja väsib ära, siis ehk kuninganna võtab ta sülle. Siis kostis rongi terav vile ja ma ärkasin selle peale üles. Ju nad ikka said rongi peale, ei jäänud maha, jõudsin ma enne lõplikku ärkamist mõelda.”

„Mhmm, noojah, väga huvitav unenägu,“ nurrus psühholoog vaikselt, pisut tüdinult ja vaatas vilksamisi kella. „Kas vahepeal on veel midagi olulist juhtunud – head või mitte nii head?“ pidas ta oma kohuseks veel küsida.

„Ei ole nagu. Ei ole midagi juhtunud. Need kaks unenägu vist ongi kõige olulisemad sündmused olnud. Ei tule praegu muud küll meelde.“

Psühholoog vaatas mind, pea mõtlikult viltu, ohkas õrnalt, ja küsis, et kas paneme uue aja ka. Muidugi paneme, ilmtingimata paneme uue aja! Mul on veel nii palju rääkida!

*

Lonkisin bussipeatusesse. Buss oli rahvast täis, vabu kohti ei olnud. Ja siis pakkus üks minust vanem naisterahvas mulle istet. Ei, mis te nüüd, pole vaja, ma lähen kohe järgmises peatuses maha. Oi, aga järgmisesse peatusesse on nii palju maad veel, pakkus naine edasi, vaatas hoolitsevalt naeratades mulle otsa ja noogutas peaga istme poole. Ta oli juba jõudnud end kõigi oma kottidega püsti ajada. Ei, ei, ma tõesti ei taha istuda. Trügisin kaugemale. Ei, ei, see pole laps! See siin kõhunaha all on öösiti söödud saiakesed, koogid, tordid, jäätised, rammusad koored, jogurtid, šokolaadid, kommid... oh issand, kui palju komme!

No pole paha, täitsa hea nali, et näo järgi siis täitsa fertiilses eas veel! Kui nüüd 25 kilo alla võtaks, tuleksid kortsud ka kohe välja, aga praegu ikka üsna sile näost. See oleks võinud olla tobe-naljakas olukord, situatsioonikoomika, aga mul polnud naljataju. Mõtlesin loiult, et peab ikka vist sinna Borka juurde naiste kikkpoksi trenni minema, seda reklaamitakse Instas kogu aeg, tundub väärt trenn olevat: seal saab jalaga ja rusikatega poolikut mehekuju peksta, pidi mingist huvitavast poolkõvast materjalist olema, et sa ei põrutaks oma jäsemeid ära, ja meenutab ses mõttes pehmet inimese keha, ja värvuselt on ka selline ihukarva – roosakas-beežikas, välismaalt tellitud spetsiaalselt, selline võdisev peaga torso varre otsas, saab ka individuaaltrenne võtta ja ilusale noorele muskulis treenerile peksta anda, küll tema ennast juba kaitsta oskab, ja introvertsemas meeleolus olles võib ka vana head juhmi poksikotti tümitada, ja ehk siis ikka saab ka kaalust lõpuks alla ja muidugi kõhurasvast jäädavalt vabaneda. Ja saavutada hea vorm ja õnnetunne. Proovisin jalaga õhku lüüa, ohoo, üsna kõrgele käis jalg, ründaja kujuteldava rinnakorvini kindlasti. Ma teadsin küll, et ründe puhul piisab täiesti ka sellest, kui jalaga ründajale põlvedesse virutada, ei pea jalaga just lõua alla andma, kuigi see võib ka päris võimas tunne olla. Tundsin end järsku energiliselt ja entusiastlikult. Muidugi, öine jäätisesöömine tuleb maha jätta. Täna veel süüa, aga homsest tõesti, mitte suutäitki!

Jalutasin läbi pargi raudteeülekäigu poole, veel mõniseda meetrit, siis olengi kodus. „Uh-uu-guu, gu-guu, uh-uu-guu, gu-guu,“ huiksid metstuvad kumedalt mu pea kohal ja lendasid rabinal ühe puu võrast teise. Mul tuli meelde, kuidas lapsena koos vanaemaga rongipeatuseni jalutasime, rongidele lehvitasime, suve hakul korjasime raudtee äärest võililli ja tegime neist pärgi – ühe mulle, teise vanaemale, ja kuidas ükskord jäid mu uue roosa kleidi peale võilillevartest immitsevast valgest piimast tillukesed hallid rõngad, mis pesus maha ei tulnudki. Ometi olin ma nii ettevaatlik olnud. Ma ju teadsin, kui ohtlik on võililgede piimjas mahl. Ükskord ütles mulle isa, et vaata, kui suur punane suu on rongil, mis sa lehvitad siin, see rong neelab su ükspäev alla nagunii. Aga mina lehvitasin ikka ja olin iga kord ka veidi pettunud, sest mitte kunagi polnud piilupart rongijuht, ning mõningane kahtlus ja hirm oli rongi suure punase suu ees siiski natuke tekkinud, aga rong vastas mulle alati rõõmsa pika ja kõlava vilega.

Võtsin kotist pastaka ja proovisin joonistada peopessa kassi. Oi, ma olen osav joonistaja, eriti kasside joonistaja! Nüüd veel kassile pikad vurrud ka teha ja ongi valmis! Siis kohe hakkab rongile lehvitama!

Taevas oli täiesti pilvitu, puhtamast puhas helesinine. Selline sinine, nagu ainult kevadel ja varasuve alguses on. Õhtune õhk lõhnas, nii nagu ainult kevadel ja varasuve alguses õhtune õhk lõhnab. Ja kui palju võililli siin õitses, tuhandeid, miljoneid säravkollaseid võililli – on alati õitsenud ja õitseb ka edaspidi!

Muidugi ma kuulsin rongi vilet. Juba kaugelt kuulsin. Hei, hei, tere, rong, vaata mind, mina siin! Näe, ma lehvitan sulle!

Teate ju küll seda lastelaulu, et *rong see sõitis tšuhh-tšuhh-tšuhh... rattad tegid ra-ta-ta, ra-ta-ta ja ta-ta-ta.*

Kiiresti lähenev rong vilistas-vilistas-vilistas-vilistas... aga selle rongi rattad ei teinud mitte mingit häält...